

rarkontoen med 1000 Kr. og faar desuden 300 Kr. for nu og da at holde Foredrag for Eleverne i Sundhedslære. Ved et enkelt Seminarium lægges der endnu 300 Kr. til — det er Skaarup — for, at den paagældende Lærer tillige skal undervise i Sløjd. Det almindelige er dog, at Gymnastiklæreren ved Statseminarierne kun har 1300 Kr. i aarlig Løn; det er meget lidt, og det er derfor givet, at hvis et eller flere af vore Statseminarier engang imellem har det Held at faa en dygtig Gymnastiklærer, ville de ikke kunne beholde ham. Han vil finde disse 1300 Kr. utilstrækkelige, og saa snart der et Sted findes en ledig Plads, som lønnes rigeligere, er det ganske klart, at han søger fra Seminariet, og da det forudsættes, at han er dygtig, vil han ogsaa have Chancer for at blive forflyttet. Det er den ene Side af denne Sag, men der er en anden Side, den nemlig, at de Lærere, hvis Undervisningsfag er af den Natur, at det er nødvendigt for dem at udføre et ret betydeligt Hjemmearbejde, ere uheldigt stillede. Det gælder saaledes Læreren i Dansk i de to øverste Klasser og for øvrigt ogsaa Læreren i Matematik og Regning. Forholdet er forskelligt ved de forskellige Seminarier, men det er dog vist undertiden saaledes, at den, som er Lærer i Dansk i de to ældste Klasser, tillige er Lærer i Regning. Det Arbejde, han skal udføre hjemme, kan hver Uge beløbe sig til 9—10 Timer. Det er da klart, at denne Lærer ikke er tjent med at skulle undervise 30 Timer om Ugen ligesom de andre Lærere, der ikke have saa meget Hjemmearbejde, i ethvert Tilfælde ikke af denne Art. Man har ment, at man ved at ansætte en fast Lærer, der havde kongelig Udnævnelse ligesom de andre Lærere, stadig vilde kunne faa Mænd, som paa den ene Side vare dygtige til at lede Gymnastikundervisningen og dernæst kunde paatage sig Undervisningen i et eller andet Fag eller i ethvert Tilfælde optræde som Hjælper i et eller andet Fag. Dette er Meningen med dette Forhold, og det forekommer mig, at disse Bestemmelser i Loven maa anses for særdeles heldige.

Saa er der endelig Lønningerne. For Øjeblikket er Seminarielæreren stillet saaledes, at hans Begyndelsesløn er 1,800 Kr., og saa faar han 6 Alderstillæg med 3 Aars Mellemløn, hvert paa 200 Kr., saaledes at Slutlønnen er 3,000 Kr. Det skal nu forandres saaledes, at han faar 7 Alderstillæg i alt, de 3 første paa 200 Kr. og de fire sidste paa 300 Kr., saaledes at den højeste Løn bliver 3,600 Kr.

Er det nu nødvendigt, at man gaar til en saadan Forhøjelse af Lønningerne? Jeg mener ubetinget ja! Man kan ikke nægte, at de Aar, der ere gaaede siden 1891, have medført en Stigning af Priserne paa saa godt som alle Livsfornødenhederne. Det er derfor ogsaa ganske naturligt, at Lønnen bliver forhøjet. Men dette er ikke den eneste Grund. Sammenligner man f. Eks. Seminarielærernes Løn med den Løn, som oppebæres af Lærere i en noget tilsvarende Stilling, kommer man til det Resultat, at Seminarielærerne ikke ere lønnede synderlig rigeligt. Tage vi f. Eks. Overlærerne ved de Købstadskoler, hvis Lærere lønnes efter den højeste Skala, kunne de allerede nu naa op til en Lønning af 3,600 Kr. aarlig, og man skulde dog tro, at de Lærere, der med Dygtighed have udført en Gerning ved et af Statseminarierne, ikke skulde lønnes mindre godt end Overlærerne ved en almindelig Børneskole i en Købstad. Man kan dernæst ogsaa sammenligne Seminarielærernes økonomiske Kaar med Adjunkternes. De have for Tiden — og det er jo ikke Meningen i alt Fald foreløbig at forandre dette Forhold — den samme Begyndelses- og Slutløn, idet de begynde med 1,800 Kr. og ende med 3,000 Kr. Men de have den Fordel, at de opnaa den højeste Løn efter 15 Aars Tjeneste, men Seminarielærerne først efter 18 Aar. For Fremtiden vil Seminarielæreren opnaa den højeste Løn — altsaa 3,600 Kr. — efter 21 Aar. Men endelig have Adjunkterne endnu en Fordel, som ogsaa er fremdraget, nemlig at de dygtigste eller i hvert Fald enkelte af dem kunne rykke op til at blive Overlærere ved de lærde Skoler eller Almenskolerne. Det vil altsaa sige, at de, efter at have opnaaet de 3,000 Kr., kunne rykke op til 4,200 Kr. Denne Chance ere Seminarielærerne ganske udelukkede fra; derfor kan det siges at være absolut berettiget, at deres Løn nu forhøjes i hvert Fald en Del. Og herfor taler endelig ogsaa den Omstændighed, at Adjunkterne for saa vidt ere heldigere stillede, som de i Reglen have Bopæl i Byerne, idet de lærde Skoler jo gennemgaaende ligge i en Købstad, og derfor have langt lettere Adgang til Privatfortjeneste end Seminarielæreren i en Landsby. Der kunne hans Kræfter ikke — i hvert Fald i Almindelighed ikke — finde Anvendelse til privat Fortjeneste ved Undervisning. Desuden kan den Lærerstilling, som en Adjunkt indtager, vist neppe med Rimelighed betragtes som mere betydningsfuld, mere